

## Azad Karim

Opus grafik, ki ga ajdovski umetnik Azad Karim postavlja pred gledalce v Galeriji Insula, predstavlja njegovo najnovejše umetniško delo. Avtor, ki ga večinoma poznamo kot slikarja se v izjemno sugestivni maniri izraža tokrat v grafiki. Azad Karim je na ljubljanski akademiji specializiral grafiko v začetku osemdesetih let. Čeprav je večino svojega nadaljnega dela izvedel v slikarstvu je grafika vsekakor področje, ki mu je blizu. Cikel del pred nami je izdelan v precej nevsakdanji grafični tehniki.

Delo Azada Karima je kompleksno zastavljen umetniški akt, ki je tako v svoji formi kot izrazni sporočilnosti nosilec globoke izpovedne vsebine. Izvedbeno gre za dokaj nevsakdanje slikarsko delo, ki temelji na precej inovativni grafični tehniki. Obravnavane grafične podobe imajo obliko, ki se v osnovi razlikuje od klasičnega grafičnega dela predvsem pri uporabi materialne slikovne podlage. Pastozni nanos barve oziroma grundirnega materialna na podlagi matrične ploskve tu spominja na slikarstvo. To konkretno pomeni, da umetnik ne opravi odtisa na ravno papirnato površino, ampak na izbočeno podlago reliefno grundiranega papirja. Njegove magično-abstraktne krajinske podobe odlikuje specifično izpostavljen kolorit. Avtorsko značilna kolorizirana podoba pa je v pričujočih delih povsem zavrt v monokromo, nekako črno-belo, natančneje črno-okker podobo. Gosto poseljen ekran slike je izhodiščni element, ki v temelju opredeljuje tudi vsebinski »koncept« umetnikove izpovedi. V našem primeru nastavlja teksturo oziroma fakturo likovnega polja, kjer ima struktura površine izrazno funkcijo. Vtis grafične podobe, ki se opira na izraznost materialnega, artefakta kot predmetnega, bivanjsko objektivnega sugestivnega predmeta, je v pričujočih delih dosledno izpolnjena. Uporabljena mešana grafična tehnika je nosilka močnega izraznega naboja.

Verjetno je tematika, ki jo avtor v zadnjem obdobju pogosto obravnava vezana na problematiko migrantstva. V skladu z avtorjevim ustaljenim slogovnim načinom je oblika na robu med figuralnim in abstraktnim. Kontekstualno in kompleksno predstavlja serija obravnavanih grafik nadaljevanje Karimovega dela, ki je v zadnjem obdobju vse bolj angažirano v omenjenih vsebinskih opredelitvah. Vsekakor je Karim obremenjen z aktualno migracijsko problematiko. Njegovo umetniško sporočilo je skozi izvedeni pričujoči način neposredno in jasno.

Morda asociativni nivo predstavljenih artefaktov vodi v zavedanje nadaljevanja in razmišljanju o sledih brezkončnosti. Koncept prehodnosti, ponovljivosti, ki jo omogoča grafična produkcija je v našem primeru lahko simboličen. Izrazna namera je v teh ekspresivno abstraktno-figuralnih grafičnih podobah nastavljena na podlagi figuralno precej neopredeljene uprizoritve, temelji na nekakšnih formacijah, monokromnih vizualnih strukturah. Verjetno tu ni enoznačne interpretacije, saj se podobe široko odpirajo v različne »prostore« dojemanja. Oblika, ki zastavlja novo Karimovo avtorsko slogovnost, sproža veliko asociativnih vzvodov. Vsekakor gre za dovršeno umetniško delo, ki v svoji nekonvencionalni izvedbeni formi gledalcu kompleksno sugerira problematike sodobnega sveta.

Dejan Mehmedović

Azad Karim (1954) je končal Inštitut za likovno umetnost v Bagdadu. Leta 1980 je na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani diplomiral iz slikarstva. Leta 1983 je končal še magistrski študij grafike. Veliko potuje po svetu in v muzejih proučuje artefakte, ki izhajajo s področij ob Evfratu in Tigrisu. To se že dalj časa odraža v njegovih umetniških delih. Razstavljal je na številnih samostojnih in skupinskih razstavah, tako v Sloveniji kot v tujini. Za svoje delo je prejel vrsto nagrad. Živi in ustvarja v Ajdovščini.



Razpotja, 2022, 101x67 cm



Razpotja, 2022, 101x67 cm

Vladimir Bačič

Danilo Jejčič

Azad Karim

19. januar - 11. februar  
2023

INSULA  
GALERIJA • GALLERIA

Galerija Insula Izola

V sodobni likovni umetnosti nam najprej prihaja pred oči neskončno število najrazličnejših slogovnih, tehnoloških in drugih prijemov, ki jih umetniki uporabljajo za uresničevanje svojih ustvarjalnih zamisli. Slogovni pluralizem je eden izmed najbolj razpoznavnih pojavov v sodobni likovni in razstavni praksi. Ena glavnih značilnosti sodobne umetnosti je tudi njena odprtost do novih medijev. Umetnikom je dopuščeno praktično vse in tako si ob tej svobodni izbiri likovnega izražanja lahko lastno pot izbirajo povsem neobremenjeno in brez predsodkov.

Danes so razmere bistveno drugačne kot nekoč. Vse je prepredeno s tipali neusmiljene globalizacije, ki ni izpustila niti likovne umetnosti. Umetnik je tako postal del globalnega sveta, kjer mora ustvarjati in delovati pod najrazličnejšimi pritiski. Težko se je umakniti v osamo in še težje skriti v najtesnejše kotičke lastne intimne. Vsepovsod je izpostavljen vplivom in če hoče izoblikovati lastni jaz, mora najprej razrešiti kopico drugih problemov. V takem globalnem svetu umetnik skorajda ne more biti več izolirana in v »svoj svet« postavljena osebnost, ki ga po poteh navdiha in iskanja vodi svobodni duh.

Vsak likovnik naj bi v svojem ali širšem kulturnem okolju našel ustrezen prostor in potrditev. Seveda mora za vse to razviti lastno likovno govorico, ki jo kot vrednoto prispeva v ta prostor. Nekaterim je dovolj, da vse življenje slikajo »eno samo sliko«, drugi se počutijo v svojem okolju utesnjene, zato potrebujejo veliko širši horizont, tretji poskušajo z najrazličnejšimi preobrat in spremembami opozoriti na svoje ustvarjanje in na problematiko, ki jo obravnavajo.

Vladimirja Bačiča, Danila Jejčiča in Azada Karima poleg umetniškega ustvarjanja in članstva v Društvu likovnih umetnikov Severne Primorske, veže tudi dolgoletno prijateljstvo. Čeprav zelo različnih lastnih likovnih govoric, nam na tej razstavi povsem potrjujejo zgornjo misel, da je pluralnost umetniških pogledov tista, ki omogoča in odpira pot do pravih resnic in v tej pluralni raznolikosti je tudi vsa njena moč.

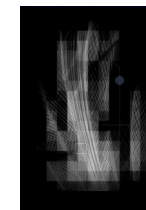
Vladimir Bačič



Danilo Jejčič



Azad Karim



Vladimir Bačič

## Vladimir Bačić

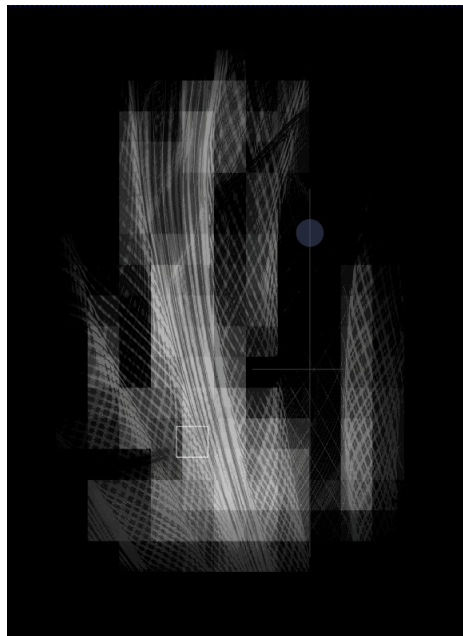
Dela Vladimira Bačića govori o ustvarjalcu, ki hodi svoja pota, ki izraža sebe in se odziva na svoja lastna iskanja, svojo življenjsko in ustvarjalno filozofijo. Njegovo ustvarjanje ni ujeto v trenutna slikarska iskanja, pač pa išče svoj izraz, svoj rokopis in svoje sporočilo. V svojih delih se poigrava s prostorom in kompozicijo, išče vplive svetlobe ter predmetni svet reducira na komaj prepoznavno igro barvnih ploskev, ki se levijo zdaj v bolj polkrožno mehke zdaj v bolj racionalno zasnovane trikotniške, pravokotne in druge geometrijske oblike, ki vzpostavljajo iluzijo prostora. V njegovih delih dominira meditativno občutje, ki je nastalo kot splet in rezultat kompleksnega mišljenja in sledov časa ter njegovih pojavnosti. Njegova dela so samozadostna, v sebi povedna in na prvi pogled nerazložljiva, hladna v odmaknjenosti, ki pa prerastejo v svojevrstno filozofsko introspekcijo, občuteno kot ekskurz po notranjih poteh raziskovanja življenja. To samosvojost spodbuja tisti notranji klic, ki je išoč, razmišljujoč, a hkrati zazrt v mehko notranjost, razpeto med kontemplacijo, meditacijo, čisto razumskostjo in praktičnostjo. Njegovo delo opredeljuje stroga urejenost in ožarjena igra abstrahirane igre neprepoznanih ploskev in oblik, ki le v detajlih asociirajo arhitekturne ali krajinske izseke. Raziskovanje prostorskega elementa kot bistvenega izraznega sredstva je Bačićeva glavna preokupacija, ki mu v upodabljanju nudi zelene efekte.

Zadnja leta se vse bolj posveča tudi grafiki, kjer mu sodobna tehnologija razpre možnosti grafičnega oblikovanja in urejanja slikovne podlage z magično roko, kot bi imela med prsti čopič ali svinčnik, ki drsi, pleše, zarisuje, izvablja potezo na način, da se lahko izživi njegovo v sliki nikoli dovolj izživeto barvno čutenje: »Alea iacta«, 2019, v prefinjenem izrazu risbe, »Quo vadis«, 2019, kjer se izpoje v barvah zemlje in njenih mnogih odtenkih in se osredotoči na akcent, na objekt, ki dogajanje na barvni ploskvi objektivizira, ter »Rdeče in črno«, 2019, kjer s črnino v odtenkih izpostavi krvavo rdečo packasto obliko z asociacijo na krvavečo rano kot sporočilom. Listi v tehniki giclée printa zaživijo v sproščenosti abstrahiranega predmetnega sveta, ki ga prepesnjene polaga na slikovno ploskev, da se razživi v občutenjih nanosov, intervencij, spojev, prekrivanj, prepletov in amorfnih oblik. V njem se prebudi slikar občutij. Pesnik strasti. In človek upanj, kot zapiše v še neobjavljeni pesmi Upanje: »Rojevajo se v pozabi spomina, iz prihajajočih preteklosti. Vse, kar je bilo prelito v večnost, iz večnega jutri v včeraj; komaj se rodi, že umira. Za zidom išče zavetje senca mrtvih, nagnetenih v nebesih. Ob dotiku z nesmrtno tišino je sonce počasi obsijalo zemljo, posejano s križi živih. Beseda, spočeta v čaši pozabe, dohaja medlo svetlobo, mrmrajočo nejasne kletve. Na svežih ustih zaigra upanje kot veter, ko se te dotakne«.

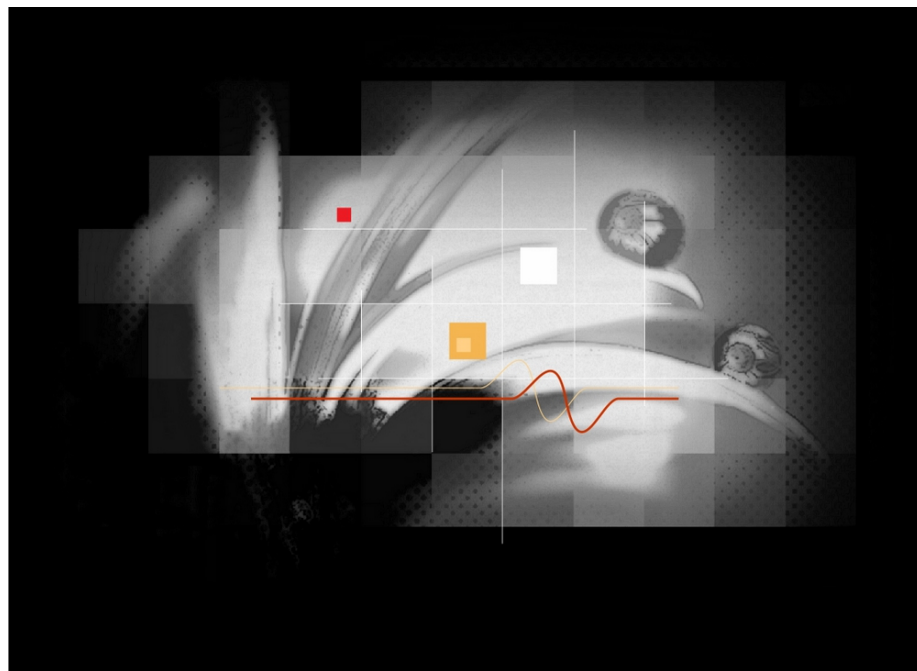
Njegova dela so estetsko dovršena in subtilno nagovarjajoča. So čudovit odsev njega samega.

Dr. Nelida Nemec

Vladimir Bačić (1958) je slikar, fotograf, pesnik in kurator. Leta 1981 je v Ljubljani diplomiral s temo o slikarju Venu Pilonu. Najprej je služboval kot profesor likovne umetnosti na gimnaziji in osnovni šoli v Ajdovščini, od ustanovitve Lokarjeve galerije v Ajdovščini leta 2012 pa tudi kot njen vodja. Razstavljal je na številnih samostojnih in skupinskih razstavah doma in v tujini in prejel več nagrad. Živi in ustvarja v Ajdovščini.



Dokončni red, 2019, 73x100 cm



Vibracije, 2019, 73x100 cm

## Danilo Jejčič

Danilo Jejčič, ki se je v zgodnjih sedemdesetih letih v slovenskem prostoru uveljavil kot odlični grafik in avtor kiparsko zasnovanih objektov – komponibilov, se je namreč v drugi polovici devetdesetih let začel intenzivneje posvečati fotografiji. Od leta 1997 je ustvaril več vsebinsko zaokroženih fotografskih ciklov, katerih skupni imenovalec je poetika minevanja.

Prve serije Jejčičevih fotografij s konca devetdesetih let *Ob uri dolgih senc* (1997–1998) prikazujejo večinoma podobe razpadajočih zidov in odpadnih industrijskih materialov, ki jih avtor s pomočjo kadriranja in premišljene osvetlitve spreminja v estetsko dognane kompozicije. Strukturno in barvno zanimivi detajli se vrstijo tudi na fotografijah ostalih ciklov, kot sta *Ostalina civilizacije* (2001–2004) in *Z deponije* (2003), le da je motiviko propadajočih stavb zamenjal s podobami zavrženih industrijskih odpadkov, ki na deponiji čakajo na ponovno uporabo. Posnetki iz cikla *Pozitiv in negativ* (2004), ki vključuje podobe razbrazdane teksture obrabljenih avtomobilskih gum in njihove odtise na blatni površini, pa hkrati aludirajo na klasične grafične tehnike.

Jejčičevo fotografsko ustvarjanje je pravzaprav tesno prepleteno z grafiko, saj je v ciklu *Alfa in Omega* (2002–2012) grafiko in fotografijo tudi konkretno povezal: fotografije zmečkanih pločevin so postale osnovna ploskev njegovih grafik, na katero je apliciral geometrijske like in telesa ali fragmente fotografskih posnetkov.

Če so bila dela iz prvih avtorjevih fotografskih serij narejena v slogu »čiste« fotografije, brez manipulativnih postopkov – z izjemo izrezov, s katerimi je dosegel bolj intenzivne vizualne učinke – vključuje cikel *Prezrte reči* (2010–2015) tudi klasične in digitalne fotomontaže. Iz del lahko razberemo, da jih oblikuje zelo sistematično, s sopostavljanjem vsebinsko in oblikovno podobnih ali kontrastnih fotografskih podob.

V ciklu *Prezrte reči* zasledimo tudi vrsto nemanipuliranih posnetkov, med katerimi velja omeniti odsevne podobe na refleksnih površinah, ki so tudi osrednji motiv Jejčičeve zadnje fotografske serije *Zaobljene refleksije* (2017–2020). Cikel sicer vključuje različne fotografske pristope in motive, vendar največ posnetkov prikazuje transparentne površine v urbanem okolju, na katerih opazimo vrsto zrcalnih podob, ki ustvarjajo raznolike barvne, tonske, svetlobne in formalno-strukturne učinke.

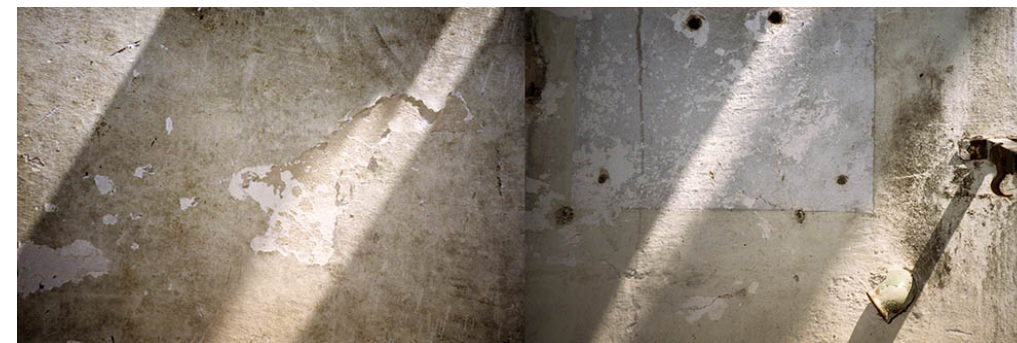
Danilo Jejčič nam s podobami zapuščenih stavb, propadajočih bivališč, dotrajanih materialov, odsluženih tehnoloških izdelkov, strganih plakatov in prašnih izložb razkriva svoja intimna razmišljanja o krhkosti človekovega bivanja, posamezni cikli pa namigujejo tudi na naraščajočo okoljsko problematiko. V zadnji seriji *Zaobljene refleksije* pa globino gledanja poudari tudi s številnimi odsevi na zrcalnih površinah, za katere lahko rečemo, da se nanašajo na reprezentacijo sveta. Jejčič se namreč zaveda, da živimo v svetu svojih lastnih predstav, ki so edino merilo vrednotenja našega obstoja. Njegove podobe pa nam govorijo, da je morda vse, kar lahko zaznamo, zgolj iluzija.

Nataša Kovšca

Danilo Jejčič (1933) je diplomiral leta 1971 na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani pri prof. Gabrijelu Stupici. Najprej je služboval kot likovni pedagog, od ustanovitve Pilonove galerije leta 1973 pa do upokojitve 1996 pa je bil njen direktor. Razstavljal je na številnih samostojnih in skupinskih razstavah doma in v tujini. Leta 1918 je prejel nagrado ZDSLJU za življenjsko delo. Jejčičeva dela hranijo v več javnih zbirkah v Sloveniji in tujini. Živi in ustvarja v Ajdovščini.



Neskončni red, 2019, 73x100 cm



Iz cikla Ob uri dolgih senc, 1997-1998, 30 x 90 cm